

VENTA
30 exemplars 1 pesseta

Un número solt
5 cèntims

SUSCRIPCIÓ
Espanya
Un trimestre 1 pesseta
EXTRAORDINARI
Un trimestre 2 pessetas

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

LLISSONS DE BALL

Desitjós en Quico de no fer un paper ridícul si algun dia 'l treuhen á ballar, se tanca á la cuyna y allí aprèn los rigodons de la Canuda, mentres en Nas-Didal esgarrapa la guitarra

LA JUSTICIA EN L' EVANGELI

S' entent per justícia la virtut que 'ns impulsa a donar a cada hu lo que li correspon.

Aixís ho han entés tots los pobles presents y passats; aixís ho defineixen tots los diccionaris moderns.

La definició es exacta; negar a algú lo que li correspon resulta una injustícia clara y manifesta.

Més aquesta veritat ha sigut encuberta per la malícia ab un sofisma, y la ignorancia ha comés una injustícia invocant precisament las paraules del Evangeli.

Donar a cada hu lo que li correspon es una fórmula absoluta que no admet cap condició que li pugui posar límits.

L' Evangeli diu que un home que sentia las flaqueças de la carn juntament ab las grandesas infinitas de la divinitat, preguntat en una ocasió si era just pagar tribut al Cessar, fixantse en las inscripcions d' una moneda, respongué: Donar al Cessar lo que es del Cessar, y a Deu lo que és de Deu.

Los comentaristas teòlechs, tant catòlics com protestants, están conformes en afirmar que Jesús volgué dir ab aixó que a cada hu se li de donar lo que li correspon; es a dir, ab aquestes paraules volgué expressar la fórmula absoluta de justícia.

¿Què es lo Cessar? Un home de naturalesa igual a tots los homes, constituït per la desigualtat y 'l privilegi en dueny y senyor de sos semblants.

¿Què es Deu? Un sér imaginari, ja que 'l mateixos crevents diuen que es sobrenatural e incompreensible, que 's troba fora de tot contacte y relació ab los homes.

La moneda, com senyal de cambi ab lo qual pot adquirirse tot, representa la riquesa universal, y com porta 'l busto y 'l nom del Cessar, segons la màxima evangèlica al Cessar correspon.

La part moral del home, lo que en nosaltres produhéu lo pensament, la imaginació, la voluntat y 'l sentiment, considerat pels crevents com un sér immaterial dintre de nostre sér material a pesar de que la ciencia refusa semblant dualisme, pertencix a Deu, si tenim de creure l' Evangeli.

Donchs tot quant l' home ha descobert per lo estudi, ha modificat pel treball y ha reservat per la previsió, ha d' entregar a un home igual als demás homes; y tot lo que constituïheix la essencia del sér, la part més noble de la existencia, ha de anularse per entregar a un sér imaginari quina existencia no 's manifesta ni 's perceptible a cap de nostres medis de coneixement, ja que no se 'l veu, ni se 'l ou, ni se 'l sent, ni se 'l toca, ni se 'l tasta, ni se 'l oloia, ni tan sols se 'l concebeix per la inducció racional.

Y si a Deu y al Cessar havém de donar tot quant posehim y som, ¿qué queda pera nosaltres?

Si a cada hu se li ha de donar lo que li es degut, ¿quí 'ns donará lo que se 'ns deu?

Aixís havém de donar sempre sens la esperança de que 'ns toqui la reciproca.

Y no donan tots, ó a lo menos n' hi han molts que donan lo dels altres, reservantse una part considerable. Lo privilegiat paga al Cessar, mes es ab part de la riquesa acumulada ab la explotació, y ab lo que 's reserva encara existeixen fortunes dignas de compararse ab las dels reys més poderosos. Lo sacerdot, com que viu exempt de todas las cargas socials, res dona al Cessar; ni tampoch a Deu, que no té més pera pèndreho, contentantse ab predicar una moral quina essencia se expressa per la coneguda fórmula *Fes lo que 't dich y no lo que faig*.

De modo que resulta evident que ab la màxima evangèlica *Donar al Cessar lo que es del Cessar y a Deu lo que es de Deu*, lluny de establirse una fórmula de justícia, tan sols s' ha fomentat la iniquitat.

Pera veure fins ahont arriba la justícia evangèlica, ficemnos en la següent parabola:

Un propietari rich que tenia d' austerarse encarregá sos bens a sos servidors: a un va donarli cinch talents, a altre dos y a un altre un. Torná 'l senyor al cab de temps y demaná comptes a sos administradors. Lo dels cinch talents entregá 'ls cinch, més altres cinch que ab ellis havia guanyat; lo dels dos talents també

havia doblat lo capital; a abdós digué 'l capitalista: «Be; havéu sigut bons y fidels, participéu del goig de vostre senyor.» Lo qui havia rebut un talent guardá ab cuidada l' diner y no realisa cap negoci, per lo que 's limita a entregar la mateixa moneda al amo, y aquest, calificantlo de dolent y mal feyner, lo renya ab duresa perquè no l' havia donat als banquers pera fer ganancia, acabant per treurel de sa casa.

Si abans havém vist que l' Evangeli demana que 'ns despendem de lo nostre pera donarlo al Cessar, y vol també que abliquem de nostra dignitat pera sometrens als embaucadors que 'ns parlan en nom de Deu, ara arriba fins al extrem de recomenar a bonas la explotació y la usura.

Devant semblant iniquitat desprecím l' Evangeli; retassem ab indignació ona doctrina que servex de base a la tirania, a la mentida y a la explotació, y proclamém ab energia la fórmula d' absoluta justícia del proletariat militant: *No hi ha debers sense deus, no hi ha deus sense debers*.

CELOS

La societat humana es una olla de grills. Las lleys naturals son desconegudes. Tot es violent. Violencia en la familia. Violencia en l' individu. Afectes exagerats. Sentiments escúpits. Passions brutals. Es lo mon com un arbre podrit, que no pot donar més que fruytes dolents.

La propietat, la autoritat, la religió, han pogut fer que sols regnés en la terra la ignorancia, la corrupció y la creulata.

Aixís es que l' home viu esclau, necessitat, ple de preocupacions.

Quan estimo, conto. Quan aborreixo, consueixo a la societat, més que son cor, expraunt lo fatio del que dirán.

Quan sent, conforme a la naturalesa, no trobo bona correspondencia.

Y 's fa una especie de *modus vivendi*, se crea un convencionalisme que embota, desespera y mata.

Ja esta admetéu que nohem de sufrir passió.

Passió, que es com din, falta de sentit comú, exajeració de un afecte.

Pero que la societat justifica. Aixís com no consent las expansions naturals.

Los efectes han de correspondre ab las causas. De lo contrario tot cauria.

Mes no 'ns allarguem més. Perque no 'ns hem proposat demostrar lo desordre social en conjunt; sino probar lo conjunt per un detall.

Com, per exemple, los celos.

Com podriam dir lo joch, ó un altre vicí.

Que tant se val per una ó altra passió pera probar que vivim malament.

Y una agafan un detall. Altres la tot. Tot contribuïm a ella.

Aquí tenim, donchs, una passió: los celos.

Passió senyuda y respectada, com si fos una gran virtut, una cosa meritoria, com un esca de un gran afecte.

Y per mi sols es una gran bestiesa, que comensa per lo ridicul y acaba per lo tràgich.

Un efecte del estat artificial en que vivim. Lo resultat de una mala educació social.

Y sino prova al canto.

No tenim més que fer que recullir y transcriure alguna de las molts historietas que sabem.

Per exemple, la de los celos d' En Paco Mandria N' es En Paco un home com molta.

Vintuyt anys, ben plantat, vestit ab elegancia, qual correspon a un dependient de comers.

Sab molta lletra menuda; y més jue havia fet molts conquestas; per suposat, de noves conquestables.

Es a dir, també 's conta d' ell que enganyá a una pobre noya prometiendle paraulas de casament.

Aixó li doná fama de *calaveras*; y corresponia perfectament a son baix criteri respecte a la dona.

Perque ell deya a zaplitosos per naturalesa.

«La dona es dolenta y zaplitosos per naturalesa. Si no se la te en un puny, aiats malament.»

Y la culpa no es d' ella, sino dels pares y marits que no vigilan prou.

Per tant, si un no 's menja la poma, se la menja un altre.»

Y ell no volia posar plassa de troto, ostentant sa *calavereria* ab tant orgull com un Don Panxo los seus pesos.

Mes En Paco se cansá de sas aventuras, porque tot cansa, y resolgué casarse ab una nena guapíssima y bona noya, que malagueyavale per ell.

Un dia avant de passar pessa nostra parella per lo carrer de Fernando. Contemplan los aparadors. S' embabacea ell en uns brazalets. Pasa un coligut, solista, y sols ella torna lo saludó y lleguém ab la vista no recordant bue be qui era aquell subjecte. Ell se va adonia al últim. —Be, que mira ab tanta fal-lalera! —En que n' ha saludat y no sé si qui es. —Aveya, emboyama! —Ah, se ha mogut pel carrer de Avinyó! —Quina casualitat, eh! —Diu ell ab ironía.—Digas que no puch sentir a passió que no 'n fassis fer lo ridícul. Així se creua la gota. —Be, pero, quin mal faig en mirar una persona que tal vegada es amich teu! —Val més que ho deixim corre...
●

Una vegada enant En Paco cap a casa, observa que sa muller desde l' balcó mirava precisament al altre extrem del carrer. sospita al canto. Perque un home té de sospitar sempre del diposit de sa muller. Un home veu, que anava a sos negocis tranquilment, quan se fa pensar tal vegada ab algun descuyt, sequés després sa marxa y desaparicia. La Margarideta, aixís se deya sa muller, acerta a mirar a l' altre costat de carrer, veu propet a son marit, per lo costat de tota ruya, fa molta rialeta, encasadora com las accas, y acerte a obidit la porta del pis. Entra En Paco furibó dibentit precipitadament. —¿Què hi feyas a h' aquesta hora al balcó?... ¿Per que t' has tornat tota?... ¿Què era aquell... Digas, prompte, respon... —Donchs no vull dirte res. Ets massa poca solta... Diu Na Margarideta seriament ofesa. En Paco s' irrita davant la enterea de sa muller. Li sembla moltuda que una dona demostri tanta dignitat. —Ten, calla y vigila... no din ell mateix feint grans estícos per evitar un escándol; y sobre tot per falta de probas
●

Mes los malehats celos l' atormentan, y per tot troba que dir y per malmurar. Per que t' entretens, si fas tant lo dinar. Per que fuis, si ets al teatro. Per que fas mala cara; per que estornudas, per que suspiras, per que piores. Sempre lo argut del gelos Paco amarga la existencia de la bella Margarida.
●

Un jorn, jura fatal per nostra parella, Na Margarideta surt de casa, com de costum, ab los castifets peré omplirlos en la font velica. Al retornar, un senyor l' atura, dibentit: —¿Què tal, Margarideta! ¿Quan m' alegras lo veurel...? —Ay, caramba! ¿Filibert! De ahont surt! —Ara, de Madrid. Lo meu tio no va caliar mai que 'm necessitara; y com aquí no la ballava gayre grassa, me n' hi vaig anar. Me va posar al frente de una tenia que tenia a la porta del Sol, després va morir, y ara soch jo lo duenyos. Vulliquel tot. He vingut a Barcelona a fer compres, y aquí 'n he... —Molt me alegras que hagi millorat. —Gracias. Y be, visite, suposeo que es casada. ¿Ja tingot noví? —Ay, Filibert! —diu ella sospirant,—no t'och res que dirne del meu marit més que es molt gelos.
—Se casat, no? ¿Gelós qui? ¿Possivelit aquest tressor. Qui be entesa, be ceta... —Et lo que vulgas... pero 'n fa sufrir massa sense molin... Mes no 'm partim d' aixó. —Tot passará... Li desitio molta ventura, y no s' oblidis que soch lo mateix de sempre per tot lo que convinga. Sempre me 'n recordare de las noves ab quinas he treballat y tant, bon rato pasavan... —Mí, gracias. Añós, Filibert, y celebros sa bona sort. —Gracias. Passin bé.
●

Y Na Margarideta s' dirigeix entera sa casa, ben lluny de somniar que gran tortura l' amenassava. En Paco aquell dia surt a recadros, passant propet sa morada, veient de un xich lluny la escena que acabem de contar. —Ah! es en aquesta hora que 's troban, porque aixís no ho vegí... exclama ab exaltació creient.—Donchs no eran sospitas, sino realitats... Y no quisiá dirte. Aquest fatano no es amich meu; ni parent d' ella. No 'l conech, no le he vist may. Ni hi ha rimey, dona guapa... Encagat per sos celos, En Paco se va acusar, acusador, fiscal, juré, fua judici oral y public; y declara convict y confessa a sa esposa; é impossible: ell li deber de donar satisfacció pública, por que ja son amor queda des-trossat, y no vol passar per la boca de ser senyalat per totídem.

Decitit, fora de sí, corra a atrapar a sa muller, y ab tota la forsa del bras descarega van terrible bohiada a Na Margarideta, que aquesta cau en terra sense sentida y tregentse sench per boca y nas. Nos vehem que la casimava, com jardiner la mellor flor de son jardí, correnen a suplidir una degradació, recollint y auxiliant a la pobre esposa.

Ell, mitj satisfet, mitj avergonyit, se retira del tumulto. Ella, tornada en sí, compregue lo que havia passat, y possedida de lo que sa dignitat pareix, en loch de anar a se casa, aná a la dels seus pares, quins brasos caritívocos s' obriren y quinas porta queda tancada per sempre pera En Paco Mandria.
●

Ara bé, com los celos d' En Paco Mandria, n' hi han molts. Encara hi ha los celos al per major; los celos fundats. Que han de acabar, per ser com cal, com l' Otello, instantho tot.
●

Mes si per nostra basta un botó, ja n'hi ha prou per nostre intent y no ser més llarchs.
 Jo de jash n' n' dich amor, afecte, ternura, carinyo.
 Se dich brutalitats.
 Y lo que més molesta es que d'illent.—Es un home gelós.—Ja està atacat del maltracé.
 Y s'aboca quina es la causa de la passió estúpida dels celos!
 Es molt estúpida.
 Una mal entesa honra, y més que això lo deet per se ha abrogat l' home sobre la dona.
 Y que creu que es natural.
 Lo que prou, donchs, lo que he dit al principi.
 Una mala educació social.
 Resultat de la fun estúpida organizació de la societat present, que aixís es persona y perversió, impia y criminal, explotadora y salvatge.

Lo dret del home sobre la dona, anula ten bella personalitat y la martiritza.
 Y aquest martiri y esclavitud, se converteix en instrument de tirania envers l' home.
 Y aixís, momentonament convertim nostres mitjans en veritables inferns, y aixís mantenim nostra esclavitud y barbarisme social.

Deixem lliure la dona, y cada ser tindrà sa propia personalitat, son propi honor y dignitat, entregat son afecte a qui vulgui y com bé li sembli; y podrém dirnos los homes lliures y evitarem moltes barbaritats y bruticies.
 De lo contrari, homes, vos asseguro que ab las mateixes condicions que aturois a la dona a perpetua servidumbre y pagant vostre, s' encadenara vostra llibertat; y en sa clamarea per la justicia humana.
 Pas a la dona lliure!

PALLASO.

LICEO.—Una ocasió s'obtingue en aquest teatro l dia que s' canta la ópera de Bizet Carmen, de la qual ja n' parlarem al final de la temporada passada. Lo bon tenor Brogi té una veu agradable y canta ab gust La Frandis imitant en lo paper de protagonista, y en Laban notable fentse repetir la canó del torero del acte segon.

ESPEL—CONCERT.—Lo Sr. Galofre no deya perdre ocasió de dibuixar a cometas bonas artistas dels principals teatros de França. Actualment treballan en aquest café los dos arlequins Bismidi, que contres lectors han tingut ocasió de veure en lo Circo Equestre rapelidas vegades, hi ha debutat la Dufresny que es una notable lliat en son repertori, y que juntament ab la diva Maria Gony y tota la troupe fan las delicias dels concurrents.

CAFÉ CONCERT BARCELONES.—Ha debutat en aquest anoch café una artista, anomenada Briann, que escolta ab gust los parroquians per la forta veu que té y l'afany y animació ab que canta.

Ahont hi havia antigament lo teatro de Novetats s'hi ha situat un espectacle que se anomena Temple de la Tragedia, que l recomanem a nostres llegidors per ser un de aquells efectes sorprendents d'art que causan l'admiració del espectador, teint per objecte fer desaparèixer las obiectes que estan a la vista del publich sens que ningú se'n pugja donar compte.

CARTAS DE FORA

****

Sant Felu de Guixols 7 de Abril 1888

Condemnat amich: La escola laica d' aquesta vila celebra examens los primers dias d' aquest mes, deixant entusiasmat a quants tinguerem lo gust de presenciarlos.

Noyes y noyas de quatre a deu anys pronuncien discursos, llegiren poesias y dissertaren sobre temas científichs ó histórichs, deixantnos admirats a tots.

Dintre pochos dias se repartiran los premis, ab quin motiu se celebrará un meeting de carácter lliure-pensador.

Los estorsos del iluistrat professor de la escola laica Rafel Pinyol mereixen un aplauso de tots los liberals, aixís com son distingits ab la rabieta dels ensotatans.

Disposi de son socarrimat amich

T. B.

Palamós 8 Abril 1888.

Apresiasi Director y amich: Se ha acabat ja la quaresma de enguany per los católichs, puig que per lo treballador tota sa vida ho es, y per cert que ha estat aprofitosa en eix poble; de lo qual deducio que s'ha aproximad en uns quants anys la derrocació de la clericalia y en sa proba veig a explicarme:

Una noya de dotze ó catorze anys que anava a costura en casa de una molt devota beyada, fou amonestada per eixa pera que irremitiblement anés a confessar, a pesar de la negativa

de sos pares; sino a la iglesia, a lo menos a casa lo senyor rector, lo que com se suposa no ho loira.

Altras fetz: hem tingut un pare predicatore que ab una eloocencia que no s' podia escoltar las empenge contra los masons, librepensadors y treballadors de dias festius deixantnos de consequent molt satisfets per la propaganda que n' ha fet al combatrens. En las professons y funciones de corral hi ha hagut tan escaseig de personal que casi s' pot dir seran suprimidas en sa major part lo vinent any.

Sens més per avuy, salut li desija son amich S. P. V.

EP

Castellar del Vallés 8 Abril 1888

Apresiasi company: No se si dormen ó somian las autoridades d' aquest poble, per quants los Ratas se la campan que un gust, menjant pollastre per tot dia.

Ja la algun temps que menudejan tant los robos de gallinas, que no sembla sino que tot lo poble, tractante de galliners, pugui cantar a coro: Yo soy el Rata primero... Y yo el segundo... Y yo el tercero... etc., etc.

La setmana passada assaltaren lo corral de casa, trobanthi... un cove d' escombreries, puig per Pasqua nos haviam menjat la viram que hi teniam. Mes no trobantne a casa, l' endemá assaltaren lo corral del vehi, prenentli tot lo que hi tenia, que no era poch.

Pero ven/or alcalde de Castellar, ¡vol fer lo favor de vigilar y procurar l' escarmint dels numerosos Ratas de gallinas que per aqui se la campan!

Si aixís no ho fa, haurém ben vist que la autoritat no serveix per res de bo.

T. C.

EP

Sant Celoni 8 Abril 1888.

Pereboterat company: L' enganya-ánimas més gros d' aquesta vila, explicant doctrina parda a unes noyas que tenian de fer la primera comunió, las hi deya del modo que n'ixem y que tan prompte treyém lo cap ja n'ix podém batejar, etc., etc., y alegria: «Y altres cosas vos explicaria si fossiu més grans.»

Senyor rector, ¿que volia dir potser que si haguessin sigut més grans las hi hauria ensenyat prácticament lo que deya? ¿Aquesta es la doctrina moral y religiosa? ¿Y encara hi ha personas que creuben que la religió es un freno!

L' altre enganya-ánimas anomenat mossen Pou a Cabreta, digué a unes quantas donas que no havian portat sal per benehir ab un misteri com es costum: «Si un altre any no n'hi porteu vos la tirare al cul.» (Textual.)
 Y ara dich jo: si acás l' haura de tirar a la seva deixebia, que es prou guapa, jove y grassa, y dich deixebia volguent parlar més be que vosé, puig per aquí no se la anomena per altra cosa que per dons ó promesa de mossen Pou; y si no vol que s' digui no visquin tots dos sols dintre una mateixa casa.

Aquestos dos fetz deuben consignarse, per que ells venen a demostrar una vegada més qui son los que més nos ajudan ab sos abusos a esquilhar clatelluts.

Desitjantli molta salut se despedeix de V. fins a un' altra.

Lo CORRESPONDENT.

Tarrasa 9 Abril 1888

Estimat director: Lo diumenje passat en aquesta localitat se celebrá ab molta pompa la netja general com es de costum tota los anys.

Acudiren a l' acompnyament los llusos, los de can Vicens de Taub, Jovenat catecólica, molts altres llanats que no recordo, y l' enlluistrat Ajuntament; sortiren del magatzem de la llana y anaren per combregar ab llescas de pa trucat als malalts y presos que tenian bonas tragaderas per coguerse las empasar. Salut y propaganda pe l' triunf de la emancipació.

Vostre company

TORRAT.

LA MILLOR RELLEGIÓ

Estudiant las religiones que en lo mon s' han establert, se trova que totes ellas son dolentas en extrem.

perque encor que sas doctrinas s' incaminin a ne j be, aquells que las representan las fan agredes de interès d' iniquitatz y egoismes y contrarias al progrés, mantint la instrucció que ensenya los diabrats que se la veu. Per altre part son aburdas las que tocan per son Deus obiectes que a simple vista lo manya instruhit cometen que es totalment impossible poguer vovohi l' poder (per exemple, lo feu Apie) de condrar los secrets de nostra mare Natura, de dominar lo diemont, y en fi de fer tantas cosas que la hi atribuixen son ella. Los altres que a mió entenede ho son encara molt més d' aburdas y exageradas las que tocan per son Deus a divinitatz a mitjos que no han vist, y no s' compen com se pot creure una cosa que no ha existit ni existia, que tinga l' importancia que l' ho volem donar ella, sense presentar grans claraz per poder creure que es cert sino que al contrari diubren que aixó es gran misteri n' es; y al presnto de ferho veurer per poderho creure se fa, durant instrucció completa que es lo que tot ho adreix y portante com explican practicant en tot lo be, d'iman instrucció a propoñir a la conveniencia d' ella y a porten d' una manera que demostre clarament que el verbe del que predicen sobre y pensan sonem. Aixís donchs si tota ella las religiones, se compen que al presnto de millorarlas procuran lo retrocedre, deslegimas per inservibles y tant solament creym que es lo millor religió que compleix totes estas condicions.

Fidel Riera.

Los Jochs Florals s' han partit per mihi, ni més ni menos que la joguina d' un xicot.

Sent l' element liberal y l' reaccionari com l' aigua y l' oli, que may poden barreixarse bé, enguany los ayudadors de les ninetes de nostres velleiries han volgut fer de la festa floralasca un acte d' acastment a la monarquia, per lo qual los catalanistas avanats han protestat del doblegament d' espinada y han aixecat bandera lliure.

Encara que poch entusiastas nosaltres per las ceremoniosas festas dels Jochs Florals, aplaudim la independència dels dissident, per que a lo menos ab sa protesta han provat que en aquesta terra catalana, si no falta qui s' troba disposat a ser servil per conveniencia, sempre sobra qui refusa la humiliació a la tirania, ja vinga en forma hipocrita ja franca ó descarada.

Torna a rememorar la idea d' una amnistia general per delictes polítichs y per la premsa, promoguda per la minoria republicana del Congrés.

Com a nosaltres la fe no s'ha sobra, y menos tractante de governs monárquichs, no creyem que la tal amnistia s' concederá.

Se tractés de lladres ó assassins, ja fora altra cosa.

Nostres governants poden y volen ser més generosos ab ells que ab polítichs y periodistas.

Segons un periódich de Madrid, no s' pot donar la amnistia per oposarhi altaz influencias. De modo, que si certas alturas no van per terra, no hi ha perdó possible.

Traballém, donchs, pera soterrarlas.

L' endemá de benehir lo bité lo Expositió, va haverhi una desgracia.

Y pocas horas després de benehir lo Gran

Hotel Internacional, va rebentarse un gran canyeria.

Admirém la sabiesa de la Providencia. Per la manera d'acreditar la feyna de sos servidors.

Guardat de tempesta, llimpa y benediccions de bisbe.

Y si no es vers será vritat.

Diumenje passat va obrirse la Expositió.

La apertura ha sigut d'incògnit, perquè ningú se n'adonés.

Pagant una pesseta, ja qui vulgui la pot visitar.

Y veurá exposats... alguns centenars de treballadors clavint fustas ó remoyent terra.

Per tals exposicions no s'necessitan empenyos ni pagar pessetas.

Basta ab anar á qualsevol carrer que l'empedrin ó visitar alguna casa en construcció.

Ara sols falta esperar la inauguració, que s'ha ferá ab caràcter real, y llavors comensará á averhí algo exposat, per sortir del compromís.

Y si la volen veure llista, es á dir llista, lo més adelantada possible, esperin anarla á veure lo dia que s'tanqui.

Perque es de suposar que després de tancada ja no s'hi treballarà més pera collesir-la.

Insinúan alguns periòdichs que en lo Gran Hotel de la encara més gran Expositió s'hi farà corre la ruleta.

Ja van trayent nas las prosperitats que ns durá lo grrraan certamen internacional.

Nostre tan egregi com patillut benemérit ha tornat á Madrid pera convidar á la regent á inaugurar la Expositió.

¡Ay senyor! ¡Si jo pogués també convidar pagant los altres!

Ja ox asseguro que no la ballaria tan magre.

Lo dimecres de la setmana passada tingué lloch á Sans l'enterro civil d'un dels delis del grup Garibaldi.

L'acompanyament fou molt numerós, cridant l'atenció lo manto blau, vert y vermell, propietat de dit grup, ab que s'cubrí la caixa del difunt.

També á Sabadell se verificá l'enterro civil de la dona d'un company en anti-clericalisme, que fou bastant concorregut.

Van generalisante los enterros civils á mida que s'cala foch á la menjadora de las relligions.

Per una irregularitat descuberta en la fábrica de tabacos de Valencia, han sigut sospesos onze empleats.

M'hi jugo lo barret d'un jutje que 'l verdaer irregularizador s'está ben tranquil gosant pacíficament los fruys de sa espaviladura.

Que ja es cosa sabuda que 'l mal causat per tals caballers sempre 'l paga 'l peix menut.

Continúa fent de las sevas lo bou'angerisme á Fransa.

Los desacerts del anterior govern perseguint tontament al citat general, li han donat una popularitat que ni s' mercix ni hauria obtingut sense tals persecucions.

Lo que proba que 's mals governs sempre ensalzan alló que tractan d'enfonzar, y vice-versa.

Lo gueto Brusí defensa, com es natural, los Jochs Florals dels partidaris de les velluries y dels doblegaments d'espina.

Celebro la actitud del més vell dels diaris de Barcelona.

Tal defensa dels renaixents es lo més segur índici de sa mala causa.

Y de que tenen lo plet perdit.

Ja s'han negat las Cortes, per voluntat del Govern, á concedir la amnistia política.

Vagi la minoria coalicionista perdent lo temps ab peticions.

Y s'trobará aviat ab lo despreci de monárquichs y republicans.

La Societat de Obrers Tipógrafos de Barce-

lona doná una brillant vellada literari-musical lo diumenje últim.

En la part artística prengueren part ab notable lluhiment la nena Clarieta Serra, la senyoreta Tort y los senyors Gibert, Maymí, Ribas, y 'l pianista senyor Gonzalez; y en la literaria los senyors Serra, Pellicer, Guanyabens, Lorenzo y J. de Diego.

La nena Serra es una artista de nou anys que entusiasma al públich ab la gracia y la precocitat del seu talent, y la senyoreta Tort demostrará que posseix preciosas facultats naturals y artísticas.

Los traballs literaris que s' llegiren estavan impregnats de tendencias lliure-pensadoras y revolucionarias, distingintse los sonets de Guanyabens y lo poema Sor Ana, de Diego.

La numerosa concurrencia sortí satisfeta y agradablement impresionada.

CARA Á CARA

*****

Ha arribat ja l'hora, ciego, de que 'ns posém frente á frente; lluytém sens deixar un pero; y veurém qui ab més asero...

Vinga pués la Teología que voltada ab lletia orgia voia esclavissar á tots, vinga pués, que si tant pots, haurás venut la heretia.

Som los lliure pensadors que s' luytar os insistem, perquè som los defensors, com també 's propagadors de la lliure, que ja escampém.

Per que cridés des las tromas fante allí inútils sermons, d' hont may surten rahóns bones; jno més embauques que á donas, per vostra fins, no gens bona.

Apa, donchs, á trencar llianas contra 'l lliure-pensament; apa macos, canteu llianas: volém treureus las pitansas que quan yeu tant insistent.

Menires resposta esperém á lo qüest que us haig tret, á la lliure 'ns preparém, y ab orgull entonardm lo hermós crit de: ¡LLIBERTAT!

F. SORRECARAS.

Digui, mossen Pau, rector de Sant Joan Despi, ¿es veritat que vosté ha cobrat los quartos dels que cantaren á la iglesia pels gori-goris de la ánima del que fou alcalde del poble?

Y continui díhent: ¿es veritat que vosté s' ha quedat los quartos dels cantants?

¡Vaya, vaya! Si aixó resultés veritat, ja no estranyo que per mossen Pau li diguin: -Mossega Pau.

Ja es vell que á moltas iglesias, pera lliurarse dels recados de la providencia, s'hi posan pararrayos.

Donchs á un convent de Santiago, á pesar de tindre colocat l'aparat de Franklin, van rebre una visita de la providencia en forma de llamp.

Los devots fugiren espavoridits, sens volguer rebre la visita.

No sembla sino que Deu y sos servidors se concixin be uns ab altres.

En la iglesia del Carme de Osuna, estant plena d'espectadors, va ficarshi un gat, llençant una marramaus que á Cristo li parlavan de tu.

Tal esblot va armarse entre las feligras, que 'l temple de Deu semblá per uns moments una casa de boigs.

Trobo que si Deu bagués agafat lo gat á temps, no hauria succehit res d'aixó.

Una monja de Málaga ha tocat solets ab un malalt del Hospital que además cumplia condemsna per certs vici.

La esposa de Deu no devia estar prou contenta de son marit.

Y ha buscat lo que li feya més falta.

Per sentencia del Tribunal Suprem ha sigut condemnat un sagrista de la provincia de Zamora á tres mesos de garijola, quatrecentos napa d'indemnissació es inhabilitació per estupro de una feligrasa á qui feu multiplicar molt prematurament.

Compadeixo al infelís. Si tots los apagallums tinguessin la seva pega, las iglesias estarian despopladas.

CANTARELLAS

***

A una hermosa bogadera un propo sang tirar y ella en cambi va tirarme lo seu picador pel exp.

Un dia volguí besarne la ma de cert sacerdot, ell deixá ma boca amarga y en sa ma jo hi deixí un moch.

A un capellá bastant jove li varen dir unas noyes: -Vosté sempre va vestit diferent de las personas.

Lletja es la nit de tempesta y lletja era ma ex-amada, pero encara es molt més lletja la femonia de un carca.

Per estrelletes lo cel, per grans d'arena la mar, y per nas ple de tabaco qualsevolga capellá.

J. STARANSA.

XARADA

Mes d'un cop haurás menjat hu-giraf.

Pot darté molt mala estona un segona.

Planta que estimo en excés es la tres.

Es la filla de 'n Ricart sobre quart.

Si de busca 'l bot d'alfaria deixat ja de rumia que 's un poble catalá hu-segona tres-quarta.

NOT DE CAPRITAO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 3 4 5 6--Nom d'home.
2 3 3 2--Al mar n'hi ha.
3 5 6 2--Nom de dona.
6 2 4--Comestible.
4 2--Nota musical.
0--Consonant.

PEPINO DE GRACIA.

TRENCA-CLOSCAS

DESA PITERRA

Formar ab aquestas lletres lo nom d'un carrer de Barcelona.

J. BAQUÉ.

INTRINGULIS

Buscar una paraula que, anantí trevent una lletra del devant, dongui 'n següents resultats: primer, cyna de fuster; segon, en lo mar; tercer, animal de ploma; quart, un animal, y quint una vocal.

P. COLPE.

SOLUCIONS

Á LAS CANTONES DEL NÚMERO PASAT

MUDANA: GEN GRAS. GOR. GTIA.

LA CORRESPONDENCIA AL DIRECTOR

Barcelona.—Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat.

ALMANACH DE LA TRAMONTANA

POLÍTICH, SATÍRICH Y HUMORÍSTICH

CALENDARI LLIBERAL

Preu UN ral

Se ven á Barcelona en los kioscos de la Rambla y demás punts de venta, y á fora en casa de tots los corresponsals de LA TRAMONTANA.

LA REVOLUCIÓ

POEMA EN TRES CANTS